

[Gustav Pedersen.]

siden af at tale om det som noget, der ligner forholdene i Nordslesvig, da den berømte § 5 blev indsat.

Det, som efter min mening er særlig ondartet i dette forhold, er, at man i virkeligheden skaber splid i befolkningen, medens der i høj grad er brug for sammenhold. At det, den danske rigsdag er blevet enig om, det, der har været flertal for i to rigsdage efter hinanden og et klart flertal for i befolkningen, modtages med pift og fyrbåd, når de, der fortæller, at de repræsenterer sydslesvigerne, møder op her, kan ikke gavne sydslesvigerne sag. Det kan ikke være til gavn for sydslesvigerne sag, at man bevidst smæder flertallet af det danske folk. Det kan ikke være til gavn for sydslesvigerne, at den ikke ubetydelige hjælpevirksomhed, der er sat i gang fra hele landet, gøres til ingenting, at de udenrigspolitiske henvendelser, der har været foretaget for at støtte sydslesvigerne i flygtningespørgsmålet og på andre områder, gøres til ingenting, med andre ord, at skuffelsen over, at der er lovet dem for meget, i virkeligheden nu skal gøres til et politisk aktionsmiddel.

For øvrigt er der grund til at gøre opmærksom på, at det er karakteristisk, at hvor langt man end går i bestræbelserne for at imødekomme de outrerede krav fra sydslesvigerne repræsentanter, så kan hverken venstre eller det konservative folkeparti konkurrere med det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Som i alle andre forhold viser det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at han har råd til at benytte sin ansvarsløshed til altid at give den en tand mere. Det ærede medlem, som i alle nationale spørgsmål møder med et splittet parti, mødte jo i aftes med en tale overfor sydslesvigerne, der var den mest yderliggående i retning af tilsagn om forståelse og venlighed, så jeg minder de herrer fra venstre om, at hvor langt de end går, kan de være 100 pct. sikre på, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke giver den en tand til, for han har altid en partifælle, der kan tage et andet standpunkt, hvis han skulle være kommet for langt ud. (*Viggo Starcke*: Det har De ikke!). Jeg ville meget nødig være formand for en gruppe som den, det ærede medlem hr. Viggo Starcke repræsenterer, ikke alene af hensyn til dens lidenskab, men af hensyn

til dens mangel på forståelse af, hvad det overhovedet drejer sig om her i rigsdagen.

Erik Eriksen: Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger i anledning af de udtalelser, der er fremsat af de herrer ministre, idet jeg vil forudskikke den bemærkning, at det, som er fremført angående det sydslesvigske spørgsmål, vil det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen svare på.

Den højtærede statsminister sagde i sin henvendelse til mig nogle ord om klitarbejderne ved Tved, der var medlemmer af den kristelige arbejdsløshedskasse, og udtalte, at det spørgsmål var fortsat til overvejelse her i rigsdagen, men udvalget havde endnu ikke nået at afgive sin betænkning. Det er fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede minister her siger, men jeg gad egentlig vide, hvornår udvalget skal nå at afgive den betænkning. Jeg har fået oplyst, at udvalget ingen møder har holdt siden den 10. februar, og at udvalget overhovedet ikke har modtaget noget som helst af det materiale, der var stillet i udsigt. Jeg nævner det kun, fordi det for mig er en klar illustration af det, jeg sagde i går om, hvad man ville, hvis man virkelig kunne nå at få magt, som man har agt.

Den højtærede statsministers tale iøvrigt var udtryk for, at mine udtalelser havde ramt ham, og det gav sig også tydelige udslag i den højtærede ministers stemmeføring. Det var jo bogstavelig talt sådan, at ministerens stemme mistede sin melodiske klang, da han skulle svare mig. Han blev pludselig helt naturlig igen, sådan som vi kendte ham fra oppositionsdagene.

Statsministeren sagde, at han fra min side havde ventet et forslag til mistillidsvotum, og i stedet for havde han fået det, han kaldte en beskeden tale. Jeg er enig med statsministeren, hvis han i sin udtalelse om, at han havde ventet et mistillidsvotum, lægger en åben erkendelse af, at det er meget tvivlsomt, om den højtærede statsminister i det hele taget kan få vedtaget en tillidsdagsorden her i tinget.

Min omtale af statsministerens og regeringens forhold til kommunisterne var, sagde den højtærede statsminister, et udtryk for en politisk betændt fantasi. Jeg behøver ikke at sige, at den højtærede statsminister i meget høj grad er fraserne mester. Hvad